

Benešov – Zúčastnila jsem se Běhu proZOO Praha, který pořádala **Pedagogická fakulta Univerzity Karlovy** a spolek Drosophila. Byl to můj první dobročinný závod (když už běhám jako lemra, tak můžu být aspoň užitečná). Zázemí bylo umístěno na parkovišti pod vstupem do areálu. Trasa vedla cyklostezkou podél Vltavy směr Kralupy nad Vltavou, po pěti kilometrech otočka a stejnou cestou zpět. Na místo jsme dorazili asi s dvouhodinovým předstihem, takže jsem měla dost času se rozklusat a protáhnout. Celou dobu bylo neuvěřitelné dusno, až jsem koketovala s myšlenkou vyměnit si tričko s logem závodu za lehčí tílko, ale uklidnil mě fakt, že jestli sebou někde fláknu, bude to pro dobrou věc. Bolestivé pulzování lýtky a tlak v holeni mi připomínal, že budu mít o zábavu postaráno. Vybíhalo se s zhruba pětiminutovým zpožděním (moderátorka se snažila po padesáté přesvědčit běžce, že si mají připevnit čísla na viditelné místo, „Ať už na prsa, hrud' nebo břicho“, ale některé paní, nejspíš s vědomím, že všechny tři partie jsou ve skutečnostinazádech, jí nevěnovali pozornost). Zařazuji se do první půlky a pár lidí ještě předbívám (joo, kdybys místo zvedání radši běhal, svalouši..) Místo asfaltu běžím po travnatých krajích, volím kratší rychlejší krok, hlídám si dech a postoj. Míjím občerstvovačku, později se dovídám, že v ní byla sladká perlivá limonáda, což mi hlava nebere. Na čtvrtém kilometru už míjím první tři závodníky, vracející se zpět.

Nasedmém kilometru mě začne píchat v boku a já si vzpomenu, proč se vyplatí při běhu dýchat. Začínáměbodat v obou nohou a já kapituluju a zvolňuju s tím, že chvíli zkusím chodit. Najednou se vedle mě ozve kamarád a já si jeho otázku přeložím jako „Nemůžeš, co?“ a mám sto chutí ho nakopat (po závodě jsem zjistila, že provokativní otázka byla ve skutečnosti jen vyčerpaný neartikulovaný chrchel, který jsem zaslechla jen přes sluchátka). Během vteřiny se zase rozbívám, nadávám na prudký úsek na devátém kilometru. Pak zapínám přehrávač na maximum, přecházím do sprintu (či spíše „sprintu“), a vběhnu do cíle.

Vzhledem k tomu, že se jednalo běh dobročinný, lze některé nedostatky v organizaci přehlédnout. Trochu bych vytkla registraci, při které jsem se musela přihlásit jako muž, abych mohla běžet desítku (10 km mohli běžet jen muži, poloviční vzdálenost jen ženy). A trasu, jejíž první polovina se svažovala, takže zpáteční cesta byla místy znatelně obtížnější. Nicméně, jednalo se o první ročník a navíc především dobročinnou akci a závod jsem si užila. Běžet podél Vltavy, s výhledemnaVyšehrad, se člověku také nepoštěstí každý den. Takže děkuji studentům PedF a spolku Drosophila za pěkný závod, a jestli se bude konat další ročník, určitě nebudu chybět.

Anna Bártová, běžkyně klubu Benešovského běžeckého klubu